

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Όπου γνωρίζουμε μια μάγισσα και το τηλεσκόπιό της	9
2. Όπου ο νάνος υπηρέτης της μάγισσας παίρνει τις πρώτες εντολές	18
3. Όπου γνωρίζουμε τη Μυρτώ και τον Περικλή	26
4. Όπου η Μυρτώ και ο Περικλής υποδέχονται το καλό ξωτικό και το καλούν να τους βοηθήσει	34
5. Όπου η μάγισσα αποφασίζει να κάνει καινούριες επενδύσεις	45
6. Όπου τα δίδυμα και ο Ντικ καταστρώνουν ένα σχέδιο	53
7. Όπου η μάγισσα Λεφτού λυσσάει από το κακό της	62
8. Όπου η Μυρτώ, ο Περικλής και ο Ντικ αντιμετωπίζουν τις πρώτες δυσκολίες	71
9. Όπου ο νάνος παίρνει οδηγίες από τη μάγισσα Λεφτού, αλλά δε νιώθει καθόλου καλά	77
10. Όπου ο Ντικ και τα δίδυμα κάνουν μια καινού- ρια φίλη, που τους δίνει πολύτιμες συμβουλές. . .	83

11. Όπου ο νάνος χρησιμοποιεί τα μαγικά λείζερ, για να εμποδίσει τα παιδιά και τα ξωτικά να συνεχίσουν την πορεία τους	88
12. Όπου η μάγισσα Λεφτού δίνει καινούριες οδηγίες	98
13. Όπου η γριά μονοδοντού εμφανίζεται και... εξαφανίζεται	105
14. Όπου η μάγισσα Λεφτού αρχίζει να ανησυχεί σοβαρά και να γίνεται αληθινά έξαλλη	118
15. Όπου το σχέδιο εφαρμόζεται	125
16. Όπου και το τέλος	139

1. Όπου γνωρίζουμε μια μάγισσα και το τηλεσκόπιό της

ΘΑΣΑΣ ΤΟ ΠΩ ΚΑΘΑΡΑ: πολλές φορές δεν μπορείς να δεις την αλήθεια με το πρώτο. Πρέπει να κοιτάξεις μια εικόνα δεύτερη φορά. Να χώσεις τη μύτη σου πιο βαθιά σε ένα πρόβλημα. Να διαβάσεις ξανά και ξανά την ίδια σελίδα. Να σκεφτείς πάλι και πάλι αυτό που είπε ο φίλος σου στη χτεσινή σας συζήτηση.

Ας κάνουμε λοιπόν μια εφαρμογή αυτού που σας προτείνω. Για να τα καταφέρουμε όμως, υπάρχει μια προϋπόθεση: να κλείσετε τα πραγματικά σας μάτια και να χρησιμοποιήσετε τα λεγόμενα «κιάλια της φαντασίας». Βρίσκονται σε όλα τα δωμάτια των παιδιών στις πιο παράξενες κρυψώνες. Συνήθως προτιμούν τα μαξιλάρια και τα ράφια της βιβλιοθήκης. Αλλά εσείς είστε σίγουρα πιο κατάλληλοι να ξέρετε πού ακριβώς βρίσκονται τα δικά σας.

Τώρα βάλτε όλη σας τη δύναμη για να δείτε όσο καλύτερα γίνεται... αυτό που σας δείχνω. Ναι, ναι, εκεί... αυτή την πολιτεία. Βλέπετε τα σπίτια της; Είναι μικρά και χρωματιστά σαν κουκλόσπιτα. Είναι τριγυρισμένα

από δέντρα και παρτέρια με λουλούδια που μοσχομυρίζουν. Κι ανάμεσά τους τρέχει ένα ποτάμι, που το γάργαρο βουητό του αντηχεί σαν μουσική.

Συμφωνώ μαζί σας. Από μακριά φαίνεται μια πολιτεία καλοφτιαγμένη και τυχερή. Τόση ομορφιά, τόση τάξη, τόση αρμονία! Μια πολιτεία σαν σε παραμύθι... σαν καρτ ποστάλ! Αν τη στείλεις στους φίλους σου, σίγουρα θα θέλουν να πάνε εκεί διακοπές!

Κοιτάξτε τώρα λίγο πιο πέρα. Ναι, εκεί, στο πιο ψηλό σημείο της πολιτείας... εκείνο το σπίτι. Σίγουρα είναι διαφορετικό από τα άλλα. Μεγάλο, πλούσιο, μ' έναν κήπο που απλώνεται σε όλη την πλαγιά του λόφου, ίσαμε πέντε παιδικές χαρές. Από τη βεράντα αυτού του σπιτιού ξεμυτίζει ένα τηλεσκόπιο, που καθρεφτίζει στο μεγάλο γυάλινο μάτι του ολόκληρη την πολιτεία.

Προσέξτε καλά τη μεγάλη βεράντα του. Βλέπετε ποια στέκεται πίσω από το τηλεσκόπιο καθισμένη σε μια τεράστια κατακόκκινη πολυθρόνα; Μα, ασφαλώς! Σωστά βλέπετε... μια κυρία. Ναι, καλά παρατηρείτε, γύρω από το κεφάλι της βρίσκεται ένας θά-

μνος από ξανθές τρίχες, που πετάγονται σαν αγκάθια προς κάθε κατεύθυνση και της φτάνουν ως τη μέση κι ακόμα πιο κάτω.

Πάνω από αυτό τον αγριόθαμνο στέκεται μια κοπέλα που κρατάει στα χέρια της χτένα, βούρτσα και ψαλίδι. Προσπαθεί να βάλει κάποια τάξη σ' αυτή την τριχοφυροτούνα. Κόβει άκρες, ψαλιδίζει μύτες, ισιώνει τρίχες κατσαρές και σγουραίνει τρίχες ολόσιες. Μα το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της κουνιέται συνέχεια, οι τρίχες μετατοπίζονται, πετιούνται μια από κει και μια από δω και η βούρτσα της έχει ζαλιστεί, το χτένι έχει χάσει τον προσανατολισμό του. Η κοπέλα δεν ξέρει πια τι να κάνει. Είναι η Μίκα, η κομμώτρια της κυρίας.

Μέσα σ' αυτό τον αγριόθαμνο βρίσκονται δυο μικρά μάτια, που για το χρώμα τους κανείς δεν μπορεί να μιλήσει με σιγουριά. Περικυκλωμένα από πολλές στρώσεις παχιάς μπογιάς, μένουν κρυμμένα μαζί με το βλέμμα της σ' ένα ύπουλο βάθος. Στα χέρια της βροντοχτυπούν αμέτρητα βραχιόλια και τα δάχτυλά της καταλήγουν σε δέκα νύχια μακριά και γαμπά, βαμμένα στο μπλε της νύχτας πριν προβάλουν τ' αστέρια της.

Ανάμεσα σε αυτά τα νύχια μία λίμα παλεύει να βρει τον στόχο. Μια κοπέλα την κρατάει με δύναμη, γιατί είναι έτοιμη να της ξεφύγει από τα χέρια. Τα δάχτυλα ανοιγοκλείνουν, τεντώνονται, ξύνουν, γραπώνουν, φασκελώνουν. Η κοπέλα δεν μπορεί να λιμάρει σωστά ούτε ένα νύχι. Δεν ξέρει πια τι να κάνει, βρίσκεται σε αδιέξοδο. Είναι η Λίκα, η μανικιουρίστα της κυρίας.

Το φόρεμα της κυρίας είναι γεμάτο ασημένια λέπια,

που μετακινούνται ακολουθώντας τις κινήσεις της. Λάμπει εκτυφλωτικά. Μοιάζει με τουαλέτα μιας βραדיνής δεξιώσης για κούκλες ή για γυναίκες που θέλουν να μοιάζουν με κούκλες. Σας τη συστήνω λοιπόν. Αυτή η κυρία είναι... η μάγισσα Λεφτού.

Ξαφνικά η μάγισσα σηκώνεται από τη βαθιά πολυθρόνα της. Τινάζει τον ξανθό αγριόθαμνο και μαζί του τινάζει και τη Μίκα, που πέφτει με πάταγο στο ξύλινο πάτωμα. Τινάζει τα δυο χέρια της και μαζί τους τινάζει και τη Λίκα, που πέφτει αθόρυβα πάνω στην πολυθρόνα. Και φωνάζει με τη βραχνή, δυνατή φωνή της και στις δυο:

«Εξαφανιστείτε από μπροστά μου, σας βαρέθηκα!»

Η μάγισσα Λεφτού κάνει μερικά βήματα και αγκαλιάζει το τηλεσκόπιό της. Κοιτάζει την πόλη μέσα από το τεράστιο γυάλινο μάτι του και γελά ευχαριστημένη. Κοιτάζει τους ανθρώπους που τρέχουν αγχωμένοι να προλάβουν τις δουλειές τους, που μαλώνουν μεταξύ τους, που έχουν κατεβασμένο το κεφάλι και συνοφρυωμένο το μέτωπο και μονολογεί δυνατά:

«Τρέξτε, τρέξτε, κακά μου ανθρωπάκια. Τρέξτε πιο γρήγορα. Δεν τρέχετε αρκετά. Τι σας έμαθα εγώ; Τι σας έμαθε η μαμά Λεφτού; Να τρέχετε όλη μέρα από το πρωί ως το βράδυ, χωρίς σταματημό. Τι; Κουρασθήκατε; Όχι, δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω. Οι δικοί μου υπήκοοι δεν κουράζονται ποτέ... να τρέχουν, να δουλεύουν, να κερδίζουν... για μένα φυσικά» λέει και ξεσπάει σ' ένα τσιριχτό, κοροϊδευτικό γέλιο.

Μα ξαφνικά την παρατηρείτε που αλλάζει έκφραση;

Βλέπετε που σφίγγεται το πρόσωπό της, που τα μάτια της μικραίνουν και βαθιές ρυτίδες σχηματίζονται ανάμεσά τους; Μην τρομάξετε, είστε αρκετά μακριά, δε σας βλέπει.

Είναι γιατί μόλις εντόπισε μέσα από το τηλεσκόπιο της έναν άνθρωπο που σταμάτησε να χτυπά τα πλήκτρα του υπολογιστή του και σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, κοιτάζοντας κάτι λευκά σύννεφα που στάθηκαν για λίγο πάνω από το δημαρχείο της πόλης.

Είδε κι έναν άλλο που ίσιωσε το κορμί του, ώρες σκυμμένο να φορτώνει και να ξεφορτώνει εμπορεύματα από ένα φορτηγό, για να παρατηρήσει ένα πουλί που κελαηδάει στο πιο χαμηλό κλαδί μιας φλαμουριάς. Θυμώνει, εξοργίζεται, σφίγγει τις γροθιές της και μιλάει ακόμα πιο δυνατά:

«Χασομέρηδες, τεμπελχανάδες, ακαμάτηδες. Τρέξτε, δουλέψτε...Τι κάθεστε; Τι σταματάτε; Ούτε λεπτό για χάσιμο. Ούτε δευτερόλεπτο για ανάπαυλα. Τρέξτε...»

Φωνάζει και τρέχει η ίδια στο μπροστινό δωμάτιο που βλέπει στη βεράντα με το τηλεσκόπιο. Το δωμάτιο αυτό δεν έχει στους τοίχους πίνακες ζωγραφικής ή μεγάλες χτιστές βιβλιοθήκες.

Αυτό το δωμάτιο είναι γεμάτο μπαούλα. Μπαούλα όλων των ειδών και μεγεθών: μπαούλα πειρατικά, που τα ξύλα τους έχουν ξεβάψει από την αλμύρα, μπαούλα βασιλικά, που έχουν σκαλισμένες μπορντούρες και επιχρυσωμένα λουκέτα, μπαούλα από ατσάλι, που ανοίγουν με μυστικούς συνδυασμούς, μπαούλα ψάθινα, που από τις χαραμάδες τους θα μπορούσε να χωρέσει ένα φως. Όλα

αντά τα μπαούλα καλύπτουν περιμετρικά το δωμάτιο.

Η μάγισσα σκύβει πάνω από το πρώτο στη σειρά, το ανοίγει και βυθίζει τις παλάμες της στο περιεχόμενό του. Στο πρόσωπό της ζωγραφίζεται μια έκφραση φοβερής απόλαυσης, ας πούμε όπως όταν τρώτε ένα χωνάκι παγωτό το κατακαλόκαιρο. Όταν σε λίγο σηκώνει τις παλάμες της, χαρτονομίσματα και κέρματα σε ευρώ, δολάρια, γιεν, πέσος και όποιο άλλο νόμισμα ξέρετε ή δεν ξέρετε, κάνουν την εμφάνισή τους. Τα πλησιάζει στο πρόσωπό της, τα μυρίζει, τα περιεργάζεται, τους χαμογελά, τους μιλάει:

«Λεφτά, λεφτάκια, λεφτούλια, λεφτουδάκια μου... Σας αγαπώ, σας λατρεύω... Με εσάς θ' αγοράσω εκείνο

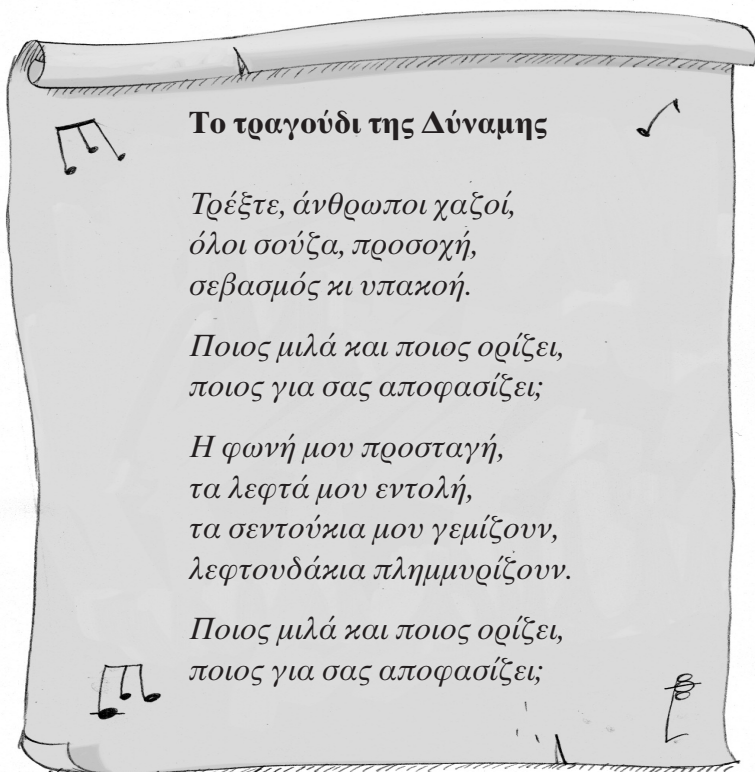

το συναρπαστικό αυτοκίνητο που είδα προχθές στη διαφήμιση. Μα τι αμάξι... μούρλια! Το προτιμώ σε ροζ απαλό. Θ' αγοράσω κι εκείνη την παραλία που είδα παραπροχθές στο περιοδικό. Ονειρεμένη! Την προτιμώ σε λαχανί ανοιχτό. Πρώτα όμως θ' αγοράσω αυτή την πόλη. Θα την αγοράσω απ' άκρη σ' άκρη και σε όλες τις αποχρώσεις» λέει και ξαφνικά σταματά σαν κάτι να θυμάται.

Παίρνει στα χέρια της έναν ολοστρόγγυλο καθρέφτη, που βρίσκεται κρεμασμένος στο μπράτσο της πολυθρόνας. Κοιτάζει τον θάμνο της, παρατηρεί τις ψεύτικες μπλε βλεφαρίδες της, τα τοξωτά της φρύδια, που είναι φτιαγμένα όχι από πραγματικές τρίχες αλλά από μαύρη μπογιά, και χαμογελάει στο είδωλό της με ικανοποίηση.

«Και το έλεγε χτες το ωροσκόπιό μου: ο Ποσειδώνας είναι αυτή την εβδομάδα με το μέρος σας, έτοιμος να ικανοποιήσει και τις πιο τρελές σας επιθυμίες. Τρέξτε, ανθρωπάκια μου, τρέξτε, τρέξτε για τη μάγισσα Λεφτού» λέει με στόμφο και ξαναβγαίνει στη βεράντα.

Αγναντεύει από το τηλεσκόπιό της την πολιτεία συνωστισμένη και πολύβουη να τρέχει κάτω από τα πόδια της και εμπνέεται. Στέκεται σαν τραγουδίστρια πάνω στη σκηνή, με μισάνοιχτα πόδια, μισόκλειστα μάτια και τεντώνει το δεξί της χέρι σαν να κρατάει εκεί ένα μικρόφωνο. Τα λέπια πάνω στο φόρεμά της στραφταλίζουν, όπως φωτίζονται από τις ακτίνες του ήλιου. Τα βραχιόλια της κουνουνίζουν, όπως κουνάει τα χέρια της. Και η μάγισσα στημένη σαν διάσημη τραγουδίστρια μπροστά σ' ένα μεγάλο κοινό, αρχίζει να τραγουδάει το αγαπημένο της τραγούδι.

Όταν γνωρίσετε τη μάγισσα Λεφτού καλύτερα, θα καταλάβετε ότι τραγουδάει συχνά, πολύ συχνά. Όταν ήταν μικρή, βλέπετε, ήθελε να γίνει τραγουδίστρια. Βγήκε όμως τελευταία σ' έναν διαγωνισμό τραγουδιού με τον αβέβαιο τίτλο «Εσύ έχεις ταλέντο;». Αυτό την μπέρδεψε προς στιγμή κάνοντάς τη ν' αμφιβάλλει για τον εαυτό της, αλλά τελικά πίστεψε ότι οι κριτές είχαν άδικο κι εκείνη δίκιο. Και δεν τα παράτησε ποτέ.

Από τότε τραγουδάει στη βεράντα της με κάθε ευκαιρία και οι βραχνές αγριοφωνάρες της τρομάζουν τα σπουργίτια, που κουτσομπολεύουν αδιάκοπα στους θάμνους του κήπου.

2. Όπου ο νάνος υπηρέτης της μάγισσας παίρνει τις πρώτες εντολές

ΟΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ, βάζει μια τσι-
ριχτή φωνή.

«Νάνε, κακέ μου νάνε» ουρλιάζει σαν να την τσίμπη-
σε μια αόρατη, φαρμακερή μύγα. «Πού είσαι, ανόητε,
άθλιε, απαίσιε νάνε;»

Στο πρόσωπο της μάγισσας Λεφτούς ζωγραφίζεται
μια μοχθηρή έκφραση και οι γενναίες στρώσεις παχιάς
μπογιάς κρύβουν τώρα σχεδόν ολότελα τα μικρά της
μάτια.

Την ίδια στιγμή στο άνοιγμα της μπαλκονόπορτας
εμφανίζεται ένας κοντός, μικροσκοπικός, λιλιπούτειος
άνθρωπος. Έχει λίγα μαλλιά στο κεφάλι του, ασύμμετρα
κατανεμημένα σ' ένα ζουπηγμένο κρανίο, που ο αέρας
τα φυσάει μια από δω και μια από κει, σαν ένα κουρελάκι
της μπουγάδας που κρέμεται ξεφτισμένο στο συρματό-
σχοινο. Το πρόσωπό του είναι ζαρωμένο και γύρω από
τα πολύ μεγάλα μάτια του το δέρμα έχει σχηματίσει
σκούρες σακούλες. Πλησιάζει τη μάγισσα στραβοπα-
τώντας.

«Εδώ είμαι, μάγισσά μου. Στις διαταγές σας, υψηλο-
τάτη, πλουσιοτάτη, κερδοσκοποτάτη μου. Στις διαταγές
σας...»

Και σκύβει σε μια υπόκλιση τόσο βαθιά, που η μύτη
του αγγίζει τα παπούτσια του. Κι η μάγισσα δε χάνει και-
ρό. Κάνει μια ολόκληρη στροφή και βρίσκεται πίσω του.
Η κλοτσιά που του δίνει στον πισινό ρίχνει τον νάνο φαρ-
δύ πλατύ κάτω. Όταν ο νάνος ξανασηκώνεται, βλέπει τη
μάγισσα να κοιτάζει απορροφημένη μέσα από το τηλε-
σκόπιο της κάπου που εκείνος δεν μπορεί να δει.

«Πάρε λίγη από τη σκόνη της βλακείας, ανόητε, από
τη φρέσκια που παρέλαβα χτες το βράδυ από το εργο-
στάσιό μου. Τη ζήτησα πιο ενισχυμένη από την προηγού-
μενη φορά. Βλέπεις, οι άνθρωποι τη συνηθίζουν σιγά σι-
γά και μου χρειάζονται όλο και μεγαλύτερες δόσεις, για
να κάνω τη δουλειά μου. Ο καλός μου ξάδερφος έριξε
μέσα περισσότερα ωροσκόπια, κάποια από τα πιο χαζά

σίριαλ της τηλεόρασης, κάμποσα από τα πιο γυαλιστερά περιοδικά, τα πιο αποβλακωμένα βλέμματα, μερικά από τα μεγαλύτερα ψέματα και μπόλικες διαφημίσεις. Πάρε τη φρέσκια σκόνη της βλακείας, νάνε, και πήγαινε να τη ρίξεις...»

Και σ' αυτό το σημείο κοντοστέκεται, μετακινεί λιγάκι το τηλεσκόπιό της, μουγκρίζει, ψελλίζει μερικές ακατανόητες λέξεις και σηκώνει θριαμβευτικά το χέρι της στον αέρα.

«Εκεί... Ναι, εκεί θα τη ρίξεις, ηλίθιε νάνε. Τους τσάκωσα. Τους τσάκωσα» φωνάζει και χοροπηδάει σαν να πανηγυρίζει για κάτι αναπάντεχο και συναρπαστικό. «Όχι... νόμιζαν ότι θα μου ξεφύγουν...» και μιλώντας με μια γατίσια φωνή συνεχίζει «Κανένas δεν ξεφεύγει από το άγρυπνο βλέμμα... από το γαλάζιο, ήθελα να πω, φλογερό, υπέροχο, άγρυπνο βλέμμα της μάγισσας Λεφτούς...»

Σηκώνει πάλι τον καθρέφτη της, κοιτάζει με κοκεταρία τις βλεφαρίδες και τα φρύδια της, σιάζει γρήγορα κάτι από τα μαλλιά της και γραπώνει τον νάνο σέρνοντάς τον μπροστά στο τηλεσκόπιο.

«Βλέπεις εκεί που σου δείχνω, ανόητε; Πήγαινε να τη ρίξεις πάνω σ' εκείνους τους ηλίθιους μαθητές, φοιτητές... ή ό,τι τέλος πάντων είναι. Τους βλέπεις καλά, νάνε; Για πες μου, τι κάνουν;»

«Τα, τα, τα μικρά παιδιά κάνουν τραμπάλα και τσουλήθρα στην παιδική χαρά και τα μεγάλα παιδιά παίζουν κιθάρα... τραγουδούν... συζητούν και, και, και... γελούν... και, και, και, και είναι ξένοιαστα και χαρούμε-

να... μμμμμάγισσά μου» λέει ο νάνος, κι όσο κι αν προσπαθεί, δεν μπορεί να σταματήσει αυτό το κεκέδισμα που τον πιάνει πάντα μπροστά στη μάγισσα.

«Ναι, ανόητε νάνε. Δεν το βλέπεις; Κάνουν αυτά ακριβώς που έχω απαγορέψει να κάνουν. Και νιώθουν αυτά ακριβώς που έχω απαγορέψει να νιώθουν. Ξένοιαστα, χαρούμενα, ευχαριστημένα... Ακούς εκεί! Τι λέξεις είναι αυτές; Βλακώδεις, απαίσιες, απαράδεκτες λέξεις. Να τις σβήσουμε από τα λεξικά, από τον χάρτη, από το μυαλό των ανθρώπων. Ξένοιαστα; Όχι βέβαια, αγχωμένα πρέπει να είναι. Χαρούμενα; Όχι βέβαια, στενοχωρημένα πρέπει να νιώθουν. Ευχαριστημένα; Απαγορεύεται. Δυσανεστημένα, ανικανοποίητα, άθλια πρέπει να αισθάνονται».

«Μα, μα, μα ddddden κάνουν τίποτα... Θεθεθεθέλω να πω, δεν πειράζουν κανέναν...» τολμάει να αντιμιλήσει ο νάνος, κι είναι περίεργο γιατί ο νάνος δεν αντιμιλάει ποτέ.

«Τι είπες; Τι είναι αυτά που λες; Πώς τολμάς; Αποβλακωμένο πλάσμα, κοντοστούπικο κατασκεύασμα, ασήμαντο ορνιθοσκάλισμα, πώς τολμάς; Δεν έχεις δικαίωμα να έχεις γνώμη και πολύ περισσότερο να την εκφράζεις».

Εξοργισμένη η μάγισσα Λεφτού από την αναπάντεχη αντίδραση του υπηρέτη στις εντολές της, από την αμφισβήτηση που καθόλου δεν περίμενε, σπρώχνει παραπέρα τον νάνο και ταραγμένη πέφτει στην πολυθρόνα που περιμένει ακριβώς από πίσω της. Αλλά ακόμα και από αυτή τη θέση συνεχίζει να φωνάζει. Αυτή τη φορά όμως,

η φωνή της έχει γεμίσει ειρωνεία και το βλέμμα της, που έρχεται από το βάθος της παχιάς, σκοτεινής μπογιάς, κάνει τον νάνο να ανατριχιάσει.

«Και το έλεγα πάντα. Δε χρειάζεται να ζουν όλοι σ' αυτό τον κόσμο. Οι πιο ηλίθιοι πρέπει να εξαφανίζονται. Οι κοντοί, οι άσχημοι, οι μπιμπικομούρηδες, οι σκούροι, αυτοί που αντιδρούν στις εντολές, αυτοί που θέτουν ερωτήματα, αυτοί που το κεφάλι τους, όταν υποκλίνονται, δε φτάνει μέχρι το χώμα. Ηλίθιε νάνε!!! Η ίδια η χώρα σου, η χώρα των κοντοστούπηδων, πεινασμένων, σιχαμερών και τρισάθλιων πλασμάτων, όπως εσύ, πρέπει να εξαφανιστεί. Δε μας χρειάζονται όλες οι χώρες, δεν έχουμε ούτε χρόνο ούτε χρήμα γι' αυτές. Ακούς, ανόητε; Ακούς;»

Ωρύνεται η μάγισσα Λεφτού και σηκώνεται απότομα από την πολυθρόνα της. Πιάνει τον νάνο από τον γιακά και φέρνει το πρόσωπό του τόσο κοντά στο δικό της, που ο νάνος μπορεί να παρατηρήσει ένα κόκκινο απομεινάρι ξεχασμένης τροφής ανάμεσα στα δυο μπροστινά της δόντια. «Ντομάτα» σκέφτεται, αλλά μετά αμφιβάλλει. «Θα μπορούσε να είναι και παντζάρι ή κόκκινη πιπεριά» τολμάει να υποθέσει, τρέμοντας απ' τον φόβο του.

Η μάγισσα Λεφτού τον τραντάζει με όλη της τη δύναμη. Τον σηκώνει σχεδόν στον αέρα. Τέλος, τον αδειάζει μπροστά στο τηλεσκόπιό της σαν άχρηστο τσουβάλι.

«Τρέξε, χωρίς δεύτερη κουβέντα, να τους ρίξεις τη σκόνη μου, την ασυναγώνιστη, θαυματουργή μου σκόνη. Τους βλέπεις, άθλιε; Κοίταξέ τους καλά και πήγαινε. Τρέξε λοιπόν, χαζοβιόλη. Εξαφανίσου, χωρίς δεύτερη

κουβέντα, ούτε πρώτη ούτε καμιά. Τρέξε, τρέξε, να μη σε βλέπω στα μάτια μου. Και πρόσεξε...» λέει και κάνει μια κυκλική κίνηση με την παλάμη της στον ορίζοντα. «Ρίξε και λίγη σκόνη σ' όλη την πόλη. Μια ενισχυμένη δόση δεν κάνει ποτέ κακό. Φρόντισε να μπει στο φαγητό τους, να χωθεί στα βιβλία τους, να τρυνώσει στα μαξιλάρια τους» δίνει την εντολή της στον νάνο και γυρίζει να σιάξει την ξανθιά της φράντζα με νάζι.

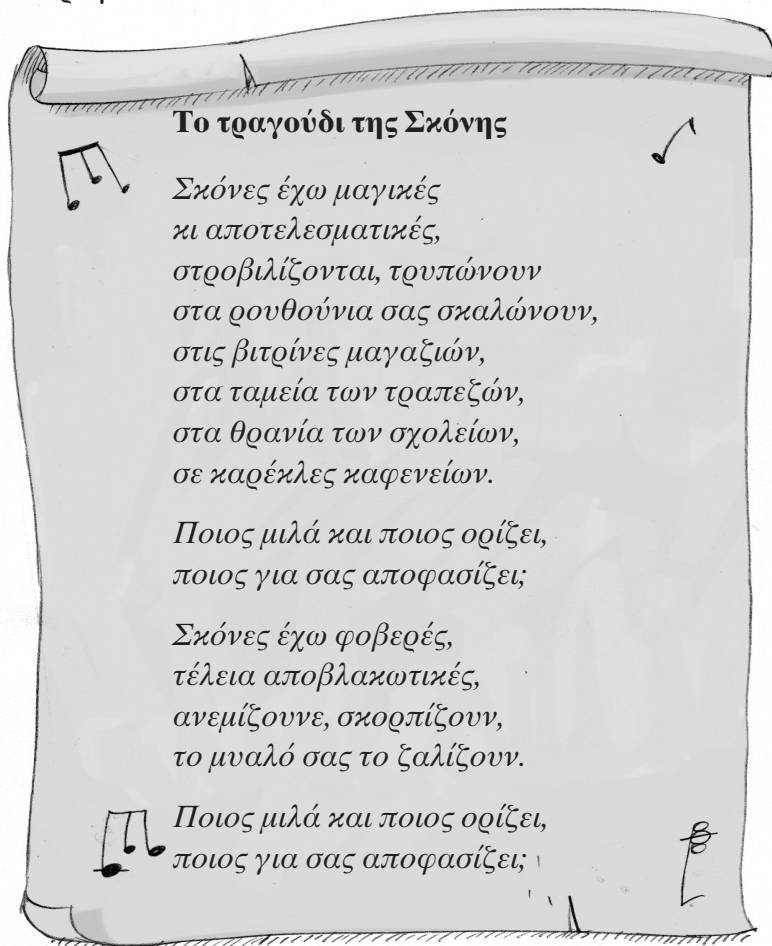
Ο νάνος φεύγει από το άνοιγμα της μπαλκονόπορτας με το κεφάλι σκυμμένο και παραπατώντας. Το «μάλιστα» που μουρμουρίζει κεκεδίζοντας από τον φόβο του, δε φτάνει ως τα αυτιά της.

Η μάγισσα παίρνει πάλι τον καθρέφτη στα χέρια της απότομα, άτσαλα, νευρικά και κοιτάζεται κοκέτικα μέσα στο γυάλινο βάθος του. Έπειτα βάζει κάμποσο από το άρωμά της στον λαιμό, στα αυτιά, ακόμα και στα βραχιόλια της. Ύστερα ξανακοιτάζεται στον καθρέφτη και μιλάει στον εαυτό της με φιλαρέσκεια.

«Και το έλεγε σήμερα το ωροσκόπιό μου: ο ανάδρομος Ερμής και η είσοδος της Αφροδίτης στην Παρθένο σε συνδυασμό με την έξοδο του Άρη από τον Σκορπιό... θα μπερδέψει λίγο τα πράγματα την εβδομάδα αυτή κι έτσι θα χρειαστείτε περισσότερη σκόνη για να είστε αποτελεσματικοί».

Γελάει σαρδόνια και στέκεται στη μέση της βεράντας της. Παίρνει ακόμα μια πόζα τραγουδίστριας πάνω στη σκηνή. Μισοκλείνει τα μάτια. Μισανοίγει το στόμα. Λυγίζει ελάχιστα τα γόνατά της. Σηκώνει το ένα της χέρι σαν να κρατάει μπροστά από το στόμα της ένα μικρό φω-

νο. Με το άλλο χέρι της ακουμπάει το μέτωπό της, σε μια κίνηση πάθους που είναι έτοιμο να ξεχυθεί. Και αρχίζει να τραγουδάει.

Το τραγούδι της Σκόνης

Σκόνες έχω μαγικές
κι αποτελεσματικές,
στροβιλίζονται, τρυπώνουν
στα ρουθούνια σας σκαλώνουν,
στις βιτρίνες μαγαζιών,
στα ταμεία των τραπεζών,
στα θρανία των σχολείων,
σε καρέκλες καφενείων.

Ποιος μιλά και ποιος ορίζει,
ποιος για σας αποφασίζει;

Σκόνες έχω φοβερές,
τέλεια αποβλακωτικές,
ανεμίζουνε, σκορπίζουν,
το μυαλό σας το ζαλίζουν.

Ποιος μιλά και ποιος ορίζει,
ποιος για σας αποφασίζει;

Το τραγουδάει και το ξανατραγουδάει, ώσπου κουράζεται. Πισωπατά και κουλουριάζεται στην πολυθρό-

να της. Κλείνει τα μάτια και πιέζει ένα μεγάλο πράσινο κουμπί σ' ένα τηλέφωνο που έχει πάνω του τα διπλάσια κουμπιά από τα κανονικά.

«Ρίκα, Ρίκα... Έλα αμέσως, σε χρειάζομαι» ουρλιάζει.

Και σχεδόν αυτόματα το εσωτερικό ασανσέρ του σπιτιού φαίνεται να ανεβαίνει από το ισόγειο στο ρετιρέ. Ανεβαίνει εκεί όπου κατοικούν σιωπηλά, παραταγμένα στους τέσσερις τοίχους του μεγάλου δωματίου, πενήντα τρία μπαούλα όλων των ειδών και μεγεθών κι ένα τηλεσκόπιο με ένα μεγάλο γυάλινο μάτι.

3. Όπου γνωρίζουμε τη Μυρτώ και τον Περικλή

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΠΟΛΗΣ, στο τέλος μιας δε-
ντροστοιχίας με κυπαρίσσια, που οδηγεί στην έξοδο
προς το πυκνό δάσος, βρίσκεται ένα μικρό σπίτι. Είναι
κρυμμένο σχεδόν πίσω από κάμποσες ατίθασες κατα-
κόκκινες αγριοτριανταφυλλιές. Στον κήπο του μεγαλώ-
νει μια πορτοκαλιά και πολλά, πολλά γεράνια. Ανάμεσα
στα παρτέρια με τα γεράνια λαγοκοιμάται ένα κανελί σέ-
τερ. Είναι το σπιτάκι της Μυρτώς και του Περικλή, κι αυ-
τός είναι ο σκύλος τους, ο Βίκτωρ.

Τα δυο αδέλφια είναι δίδυμα, από εκείνα τα δίδυμα
που μεγαλώνουν μέσα στον ίδιο σάκο για εννιά ολόκλη-
ρους μήνες κι όταν προβάλουν το κεφάλι τους για να
αντικρίσουν τον κόσμο, όλοι διαπιστώνουν πως μοιά-
ζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Είναι και τα δύο εννιά χρo-
νών και η μόνη τους διαφορά είναι πως τα μαλλιά του
Περικλή φτάνουν ως τους ώμους, ενώ τα μαλλιά της
Μυρτώς στη μέση περίπου της πλάτης της.

Κοιμούνται στο ίδιο δωμάτιο, γιατί το σπίτι τους δεν
έχει πολύ χώρο για δύο ξεχωριστά. Τα κρεβάτια τους

σχηματίζουν το γράμμα Γ. Αυτή η στενότητα όμως τους έχει βολέψει πολύ. Τα βράδια μοιράζονται τις σκέψεις τους, συζητώντας με σβησμένο το φως. Δε φοβούνται, αφού οι ανάσες τους ενώνονται ρυθμικά στο σκοτάδι και μπορούν ν' ανταλλάξουν τα καλύτερά τους όνειρα, που περνούν εύκολα από μαξιλάρι σε μαξιλάρι. Σ' αυτό το δωμάτιο έχουν το γραφείο τους και μια μικρή βιβλιοθήκη. Στο γραφείο διαβάζουν τα μαθήματά τους και στη βιβλιοθήκη τοποθετούν στη μια πλευρά τα σχολικά και στην άλλη τα εξωσχολικά βιβλία τους.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι δεν έχουν πολλά εξωσχολικά βιβλία. Δεν έχουν σίγουρα όσα θα ήθελαν, γιατί η Μυρτώ κι ο Περικλής αγαπούν πολύ τα βιβλία. Αλλά τα χρήματα δεν περισσεύουν και για βιβλία. Ο μπαμπάς και η μαμά τους δουλεύουν σκληρά, παίρνουν όμως όλο και λιγότερα χρήματα. Η μάγισσα Λεφτού, που της ανήκουν τα πάντα μέσα στην πόλη, μειώνει συνεχώς τους μισθούς, ενώ ζητάει από όλους τους ενήλικες κατοίκους

της πόλης να δουλεύουν περισσότερο και να πληρώνουν μεγαλύτερους φόρους.

Γι' αυτό ο μπαμπάς και η μαμά της Μυρτώς και του Περικλή φεύγουν όλο και πιο νωρίς το πρωί για τη δουλειά και επιστρέφουν όλο και πιο αργά από αυτή το απόγευμα. Κι όταν γυρίζουν είναι όλο και πιο κουρασμένοι, όλο και πιο στενοχωρημένοι. Και πάνω απ' όλα, όλο και πιο φοβισμένοι, γιατί ξέρουν πως, αν δεν κάνουν ό,τι τους λέει η μάγισσα Λεφτού, μπορεί να χάσουν τη δουλειά τους. Και τότε τι θ' απογίνουν και οι τέσσερις; Οι φήμες λένε ότι όσοι μένουν χωρίς δουλειά στην πόλη τους έχουν άσχημο τέλος. Ακόμα και τα παιδιά το ξέρουν καλά αυτό.

Γι' αυτό τα δύο αδέρφια φροντίζουν να μη στενοχωρούν τους γονείς τους. Τακτοποιούν και καθαρίζουν το δωμάτιό τους και δεν τους ρωτούν τίποτα, όταν εκείνοι γυρίζουν πίσω εξαντλημένοι. Επίσης δε ζητούν να τους αγοράσουν το ένα και το άλλο, ούτε καν βιβλία, γιατί ξέρουν ότι, όταν μπορούν, οι γονείς τους θα το κάνουν από μόνοι τους. Διαβάζουν και ξαναδιαβάζουν τα παλιά βιβλία και –τι περίεργο!– κάθε φορά κάτι καινούριο ανακαλύπτουν στις ιστορίες τους, κάτι που δεν το είχαν προσέξει την προηγούμενη. Κι έτσι, ευτυχώς, οι ιστορίες τους δεν παλιώνουν ποτέ.

Κανονικά, βέβαια, θα μπορούσαν να δανείζονται βιβλία από τη βιβλιοθήκη του σχολείου. Τη μεγάλη, όμορφη βιβλιοθήκη τους, με τα μπλε τραπεζάκια και τις καρέκλες με τα μαξιλάρια, με τις ζωγραφιές τους στους τοίχους και τα γεμάτα ράφια. Βιβλία, βιβλία, βιβλία. Να μπορείς να διαλέξεις ό,τι τραβάει η ψυχή σου! Αλλά η βι-

βιβλιοθήκη είναι καιρό τώρα κλειστή. Η μάγισσα Λεφτού έδωσε αυτή τη διαταγή. «Δε χρειάζονται οι βιβλιοθήκες ούτε οι βιβλιοθηκάριοι. Από δω κι εμπρός θα αναλάβω εγώ τα μυαλά των ανθρώπων» είχε φωνάξει μια μέρα στην τηλεόραση.

Από τότε η Μυρτώ και ο Περικλής περνάνε στα διαλείματα μπροστά από την κλειδωμένη πόρτα της βιβλιοθήκης και δε γυρίζουν να κοιτάξουν. Περίεργοι ψίθυροι και λόγια που δεν μπορούν να ξεδιαλύνουν φτάνουν ως τ' αυτιά τους. Και μέχρι να απομακρυνθούν αρκετά, ένας ανεξήγητος φόβος σκαρφαλώνει στην πλάτη τους.

Και δεν είναι μόνο τη βιβλιοθήκη του σχολείου που έκλεισε η μάγισσα Λεφτού. Έκλεισε τον ραδιοφωνικό σταθμό της πόλης, κι έτσι η Μυρτώ κι ο Περικλής δεν μπορούν πια ν' ακούν κάθε απόγευμα τη θεία Λένα να τους διαβάξει από το μικρόφωνό της ωραίες ιστορίες. Σταμάτησε την παράσταση του «Πινόκιο» στο θέατρο της πόλης γιατί, όπως είπε, «τα ψέματα είναι πιο χρήσιμα από τις αλήθειες», και την μπάντα που περνούσε καμαρωτή από τους δρόμους μέχρι να φτάσει στην πλατεία, όπου έδινε τις κυριακάτικες συναυλίες της, την έκλεισε κι αυτή. «Τι να την κάνετε τη μουσική; Από δω κι εμπρός μόνο εγώ θα κουρδίζω τα αυτιά

σας με τα τραγούδια μου» είπε στο επίσημο διάγγελμα της.

Η Μυρτώ και ο Περικλής ξέρουν αρκετά για τη μάγισσα Λεφτού. Ξέρουν, γιατί τα βράδια κάνουν κάτι που κανονικά δεν πρέπει να κάνουν: κρυφακούνε. Τις νύχτες, όταν οι γονείς τους αρχίζουν να σιγοψιθυρίζουν στην κουζίνα τα νέα της ημέρας, εκείνα κολλούν τ' αυτιά τους στην ξύλινη πόρτα και ακούνε με προσοχή. Κάνουν τόση ησυχία, που ούτε το ξύλο δεν μπορεί ν' αφουγκραστεί τις ανάσες τους.

Έτσι ξέρουν ότι σιγά σιγά στην πόλη όλα έχουν περάσει στα χέρια της μάγισσας Λεφτούς και των ανθρώπων της. Η τράπεζα με τις αποταμιεύσεις των κατοίκων είναι πια δικιά της. Το νερό που πίνουν, το ηλεκτρικό που τους φωτίζει, τα μαγαζιά που πουλούν τρόφιμα είναι ιδιοκτησία της. Ο δήμαρχος είναι παλιός της μπάτλερ, και στο σχολείο η διευθύντρια είναι φιλενάδα της από το δημοτικό. Οι αστυνομικοί εκτελούν εντολές της, οι δημοσιογράφοι στην τηλεόραση διαβάζουν τις ειδήσεις από κείμενα που έχει γράψει η γραμματέας της, και οι δικαστές ο ένας μετά τον άλλο αποφασίζουν σύμφωνα με τις επιθυμίες της. Όποιος δεν υπακούει απολύεται κι όποιος δε σκύβει το κεφάλι τιμωρείται.

Τα παιδιά ξέρουν ακόμα ότι στο σπίτι που μένει, στο πιο ψηλό σημείο της πόλης τους, η μάγισσα Λεφτού έχει στήσει ένα τηλεσκόπιο στη βεράντα της. Ένα τηλεσκόπιο με πολύ δυνατό μάτι, τόσο δυνατό, που τίποτα δεν περνά απαρατήρητο. Έτσι, αν αποφασίσει να τους παρακολουθήσει, μπορεί να ξέρει κάθε στιγμή τι κάνει ο

καθένας τους και ανάλογα να δίνει εντολές στους βοηθούς της. Ο πιο επικίνδυνος βοηθός της είναι ο νάνος Μπαμπάχ. Είναι ένας μικροσκοπικός και κακομούτσουνος άνθρωπος, που όταν κάποιος τον δει μπροστά του ξέρει ότι κάτι κακό θα συμβεί.

Ο μπαμπάς και η μαμά τους όμως λένε ότι αυτός ο νάνος δε γεννήθηκε έτσι. Ο νάνος Μπαμπάχ κατάγεται από μια φτωχή χώρα, όπου εξαιτίας της φτώχειας και της πείνας τα παιδιά δεν μπορούν να μεγαλώσουν σωστά και γίνονται αδύναμα και καχεκτικά. Τα πόδια τους μένουν κοντά, τα χέρια τους ατροφικά και η πλάτη τους δεν ισιώνει. Επίσης άκουσαν τους γονείς τους να λένε πως η μάγισσα Λεφτού τον διάλεξε ανάμεσα σε πολλούς άλλους, γιατί είχε το πιο σκληρό και ανατρεχιαστικό βλέμμα που είχε δει στη ζωή της. Ακόμα κι αυτή είχε φοβηθεί όταν τον πρωτοαντίκρισε.

Άκουσαν επίσης ότι η μάγισσα Λεφτού συμπεριφέρεται πολύ άσχημα σε όλους τους ανθρώπους που δουλεύουν γι' αυτήν κι ότι ποτέ δεν είναι χαρούμενη ακόμα κι όταν γιορτάζει. Γιατί η μάγισσα Λεφτού είναι η μόνη που γιορτάζει στην πόλη. Όση φτώχεια κι αν βασανίζει τους υπόλοιπους, τα δικά της σεντούκια είναι πάντα γεμάτα και η μαγείρισσά της ετοιμάζει πλούσια γεύματα. Ακόμα όμως κι όταν γιορτάζει κι ανάβουν όλα τα φώτα στο πλουσιόσπιτο και πέφτουν πυροτεχνήματα στον κήπο, που η Μυρτώ και ο Περικλής χαζεύουν από μακριά, η μάγισσα Λεφτού ποτέ δε μαλακώνει. Ακόμα κι όταν φυσάει βοριάς και φτάνει ως τα παιδιά ο απόηχος από το τραγούδι της, η φωνή της ακούγεται σκληρή και

οι λέξεις που φτάνουν σφυρίζοντας περιέργα στ' αυτιά τους τα κάνουν ν' ανατριχιάζουν.

Τα δυο παιδιά δεν την έχουν δει. Τη φαντάζονται όμως. Και τη βλέπουν με τα μεγάλα μάτια της φαντασίας τους ψηλή και ξερακιανή, με ένα βλέμμα που ζητάει μα ποτέ δε δίνει, με δάχτυλα αρπακτικά και χείλη σφιχτά και αφυδατωμένα, που οι στοργικές λέξεις φοβούνται ν' αγγίξουν.

Μα πάνω απ' όλα τα δίδυμα φοβούνται τις σκόνες της. Ναι, τις σκόνες της. Δεν έχουν ακούσει γι' αυτές μόνο από τις κουβέντες της μαμάς και του μπαμπά τους, αλλά τις έχουν δει κιόλας με τα μάτια τους. Τις έχουν δει να κατεβαίνουν σαν ψιλή βροχή, σαν ένα άσπρο διάφανο σύννεφο, από τον λόφο της μάγισσας Λεφτούς και αργά σαν ομίχλη πρωινή να απλώνονται πάνω από την πόλη. Ξέρουν ότι αυτές οι σκόνες μουρμουρίζουν ό,τι θέλει η μάγισσα Λεφτού να ακούν και να πιστεύουν οι κάτοικοι της πόλης. Το μουρμουρίζουν και το επαναλαμβάνουν διαρκώς, ώσπου να τρυπώσει για τα καλά στα κεφάλια των ανθρώπων.

Γι' αυτό οι γονείς τους τους έχουν συμβουλέψει, μόλις εντοπίζουν τις σκόνες από μακριά, να κλείνουν αμέσως τα παράθυρα και να διπλοκλειδώνουν τις πόρτες. Να στερεώνουν στις χαραμάδες υφάσματα, να χαμηλώνουν το φως και να απαγγέλουν ο ένας στον άλλο το αγαπημένο τους ποίημα. Γιατί μόνο αν κρατούν το μυαλό τους σε κίνηση με σκέψεις δυνατές, που βγαίνουν κατευθείαν απ' τις καρδιές των ανθρώπων, ακόμα κι αν τους πλησιάσουν οι κόκκοι της σκόνης, δε θα μπορέσουν να τους κάνουν κακό.

Τη στιγμή λοιπόν που ο νάνος τρέχει να εκτελέσει τις εντολές της μάγισσας Λεφτούς πολύ πολύ θυμωμένος με όλους αυτούς που θυμώνουν τη μάγισσα Λεφτού κι έπειτα αυτή θυμώνει μαζί του, η Μυρτώ κι ο Περικλής βρίσκονται στο δωμάτιό τους και κάνουν μια εργασία στην αρχαία ιστορία. Πρέπει να την παραδώσουν οπωσδήποτε την επόμενη μέρα στη δασκάλα τους. Είναι μια εργασία για τον «Περικλή». Κι ο δικός μας Περικλής είναι περήφανος που ένας τόσο σπουδαίος αρχαίος είναι συνονόμάτος του.